

Θαβώρ: Κοινωνία Φωτός και Αναστάσεως (Βασίλειος Γκρίλλας, Θεολόγος, ΜΑ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

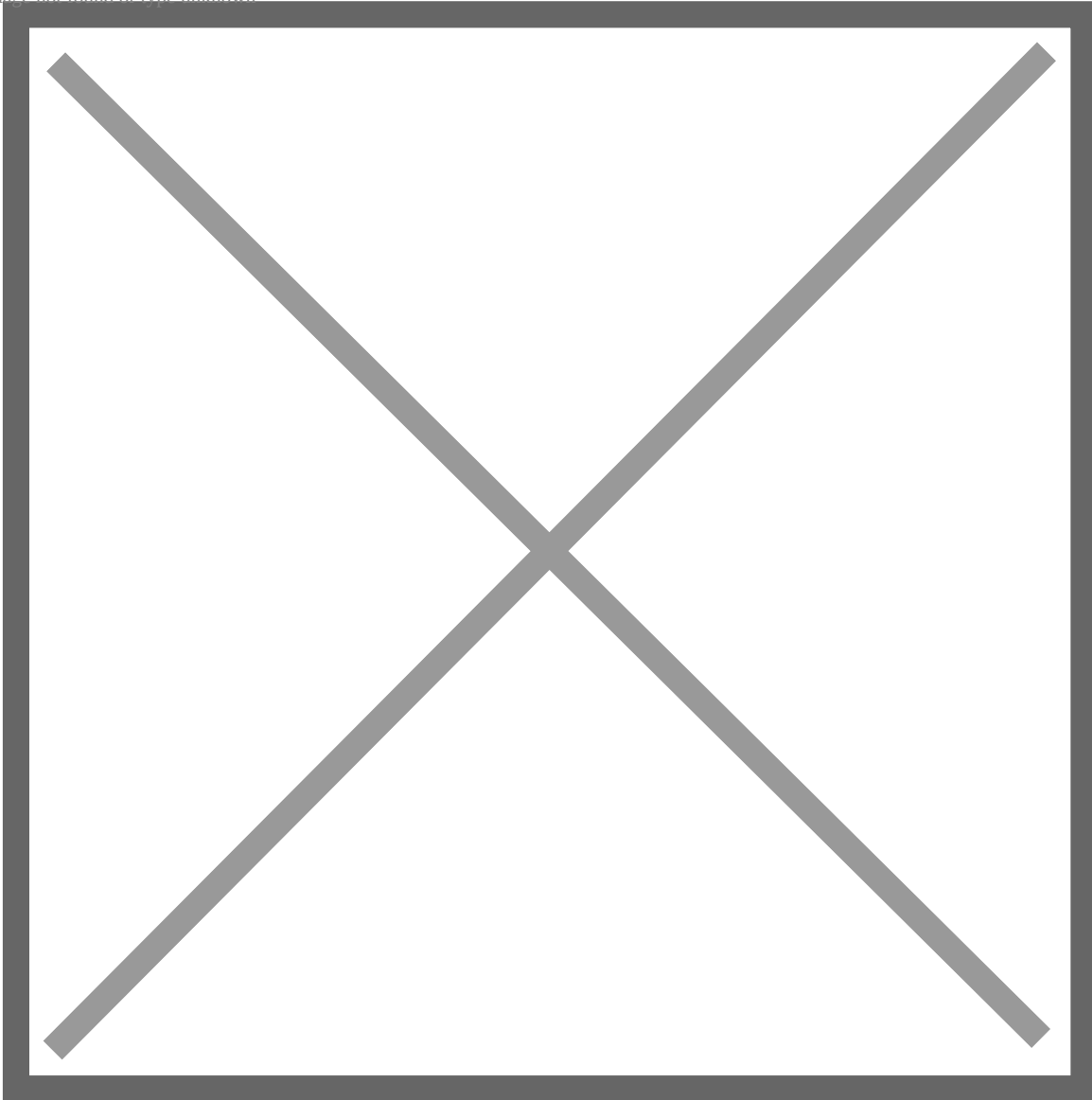

«ραββί, καλόν εστιν ημάς ὡδε εἶναι· και ποιήσωμεν σκηνάς τρεις, σοι μίαν και Μωϋσεὶ μίαν και Ἡλία μίαν. ου γαρ ἡδει τι λαλήση· ἦσαν γαρ ἔκφοβοι.»

Στο γεγονός της Μεταμορφώσεως του Χριστού στο Θαβώριο Ὄρος, συντελούνται θαυμαστά σημεία, που η ανθρώπινη φύση αδυνατεί να κατανοήσει. Ο Χριστός απογυμνώνεται της ανθρωπότητας και ενδύεται την θεότητα ενώπιον των Μαθητών και μετέπειτα Αποστόλων. Ο Ιησούς παραλαμβάνει «τον Πέτρον και τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην» και μάλιστα «κατ' ιδίαν μόνους» και «αναφέρει αυτούς εις ὄρος υψηλόν » (Μαρκ. 9,2). Σε αυτή την απλή και λιτή διάσταση, συντελεί μια ανεκκλήλητη διδασκαλία βιώματος ουσίας που αφορά το Πρόσωπο Του: «μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αυτών και τα ιμάτια αυτού ἐγένετο στίλβοντα, λευκά λίαν ως χιών, οἷα γναφεύς ἐπὶ της γῆς ου δύναται ούτω λευκάναι. » (Μαρκ. 9,2-3). Σε αυτή την Δόξα και την μεγαλοπρέπεια Του, καλεί δύο

ακόμα μαθητές από ένα διαφορετικό περιβάλλον, τον Μωυσή και τον Ηλία, οι οποίοι ευρέθησαν όχι απλώς παρόντες κατά κλήσιν, αλλά «ήσαν συλλαλούντες τω Ίησού» (Μαρκ. 9,2).

Image not found or type unknown

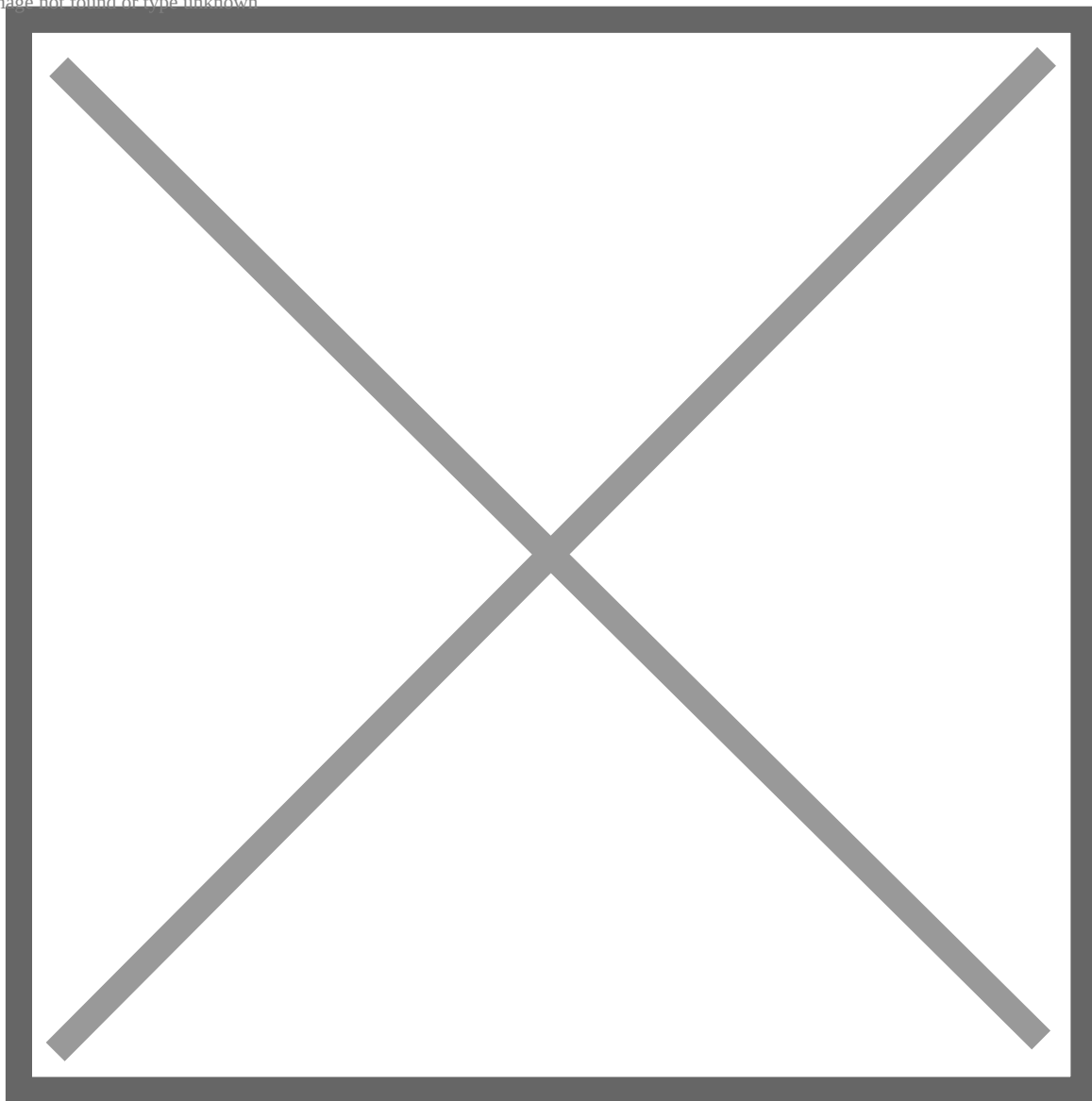

Παράδοξο πράγμα για την ανθρώπινη λογική. Ο Κύριος εγκαταλείπει τους εννέα Μαθητές κάτω και πέραν του Όρους Θαβώρ, ακολούθως εγκαταλείπει τους τρεις Μαθητές που ήσαν παρόντες στο Όρος μαζί του και αρχίζει να διαλέγεται με άλλους μαθητές κεκλημένους από ένα διάφορο περιβάλλον! Το ακόμα πιο παράδοξο! Οι τρεις παρόντες Μαθητές ακούν τον Ιησού συλλαλούντα με τον Μωυσή και τον Ηλία και δεν έχουν την δυνατότητα να κατανοήσουν όσα ακούν. Αυτή την διάσταση έχουν με μια πρώτη ματιά τα γεγονότα.

Το ουσιαστικό ερώτημα που γεννάται είναι: Τελικά ο Χριστός εγκαταλείπει τους Μαθητές ή οι Μαθητές αδυνατώντας να κατανοήσουν εγκαταλείπουν τον Χριστό;

Ο Χριστός έδωσε στους Μαθητές κάθε εφόδιο για να αποκτήσουν την δυνατότητα αντίληψης και κατανόησης της παρουσίας Του. Είναι βέβαιο πως σε μια σχετικότητα επιτυχίας και οι δώδεκα είχαν καταφέρει να γνωρίζουν με ποιόν είναι μαζί. Εξ' αυτών κρίνονται τρεις ικανότεροι σε αυτή την γνώση. Ωστόσο, η δυνατότητα και αυτών των τριών περιορίζεται στο ύψος της δυνάμεως της πνευματικής, στην οποία είχαν ασκηθεί βιάζοντας τον εαυτό τους. Γι' αυτό αντικρίζουν την Δόξα του Χριστού στην Μεταμόρφωση έκαστος «καθώς ηδύναντο», όπως όμορφα και χαρακτηριστικά ψάλλει η Εκκλησία. Αντιλαμβάνονται δηλαδή, την θεϊκή Δόξα του Χριστού, στο όριο της δικής τους οντολογικής διάστασης.

Συγκρίνοντας το μικρόκοσμο της ανθρώπινης φύσης, με το απόλυτο της θείας παρουσίας, που συναντιούνται στην κορυφή του Θαβώρ αντιλαμβάνεται κάποιος εύκολα, πως οι Μαθητές από το Όλον κατανόησαν και είδαν ή είδαν και κατανόησαν, ένα απειροελάχιστο σημείο του Άπειρου Θεού. Αυτό το ελάχιστο, τους έριξε στο έδαφος! Αυτό το μικρό τους έκανε να ξεχάσουν όλο τον κόσμο και να εστιάσουν στο Πρόσωπο του Κυρίου.

Το Όρος Θαβώρ

Το παράδοξο όμως δεν είναι η παρουσία των Μαθητών. Τα δεδομένα γι' αυτούς είναι φυσικά. Το παράδοξο είναι η στάση του Χριστού ο οποίος κατανοώντας την κατάσταση των Μαθητών εισέρχεται ο ίδιος σε μια κατάσταση αμηχανίας τόσο που δεν ξέρει πως να τους αντιμετωπίσει: «*ου γαρ ήδει τι λαλήση· ήσαν γαρ έκφοβοι*» (Μαρκ. 9,2). Μάλιστα, αυτή η «*αμηχανία*» του Χριστού φθάνει προφανώς στο απόλυτο, τόσο που προκαλεί τον Πατέρα να επέμβει και να ρυθμίσει την φυσική τάξη των πραγμάτων, λήγοντας εκατέρωθεν κάθε προβληματισμό με την θεία φωνή του: «*ούτός εστιν ο υιός μου ο αγαπητός· αυτού ακούετε*» (Μαρκ. 9,7). Το ακόμα πιο σημαντικό είναι ο Πατήρ σε αυτή την επέμβαση δεν κρατά τον τύπο του κατηγορηματικού Θεού, αλλά του φιλόστοργου Πατέρα. Έτσι δεν μένει μόνο στον βροντώδη λόγο Του, αλλά ως Πατέρας απλώνει το χάδι Του στα παιδιά Του με μοναδικό τρόπο, ησυχάζοντας μέσα τους κάθε αγωνία και κάθε φόβο. Το κείμενο του Ευαγγελίου περιγράφει αυτό το πατρικό χάδι με μοναδικό τρόπο

λέγοντας: «και εγένετο νεφέλη επισκιάζουσα αυτοίς» (Μαρκ. 9,7).

Αυτή η αγαθότητα του Πατρός, φέρνει και πάλι τους Μαθητές στην φυσική κατάσταση της ανθρωπότητας. Μάλιστα αναζητώντας οι ίδιοι τον τρόπο με τον οποίο συνήλθαν, δεν μπόρεσαν και πάλι να κατανοήσουν αυτή την μοναδικότητα της θεικής παρέμβασης. Το μόνο που αντίκριζαν τα μάτια τους ήταν το πρόσωπο του Διδασκάλου Χριστού «και εξάπινα περιβλεψάμενοι ουκέτι ουδένα είδον, αλλά τον Ίησούν μόνον μεθ' εαυτών» (Μαρκ. 9,8).

Όλα αυτά τα σπουδαία, παρόλο που οι Μαθητές τα καταλάβαιναν περιορισμένα και με τη σχετικότητα της ανθρώπινης φύσης, όλα αυτά τα σημαντικά που αντίκρισαν χοικοί όντες δια της μετοχής του κτιστού στο Άκτιστο, όλα αυτά που αντιλήφθηκαν δια των θείων ενεργειών αγνοώντας παντελώς της θείας ουσία, τους οδηγούν στο να ζητήσουν από Χριστό μια μέγιστη χάρη. Να παραμείνουν εκεί μόνοι για πάντα. Μάλιστα δίνουν και το περίγραμμα αυτής της παραμονής λέγοντας «*ραββί, καλόν εστιν ημάς ώδε είναι· και ποιήσωμεν σκηνάς τρεις, σοι μίαν και Μωϋσεί μίαν και Ήλία μίαν*» (Μαρκ. 9,8).

Ο Χριστός τους άκουσε, αλλά ποτέ δεν απάντησε και άρχισαν να κατηφορίζουν για να συναντήσουν και πάλι τους ανθρώπους και «*υιόν ... έχοντα πνεύμα άλαλον... όπου αν αυτόν καταλάβη, ρήσσει αυτόν, και αφρίζει και τρίζει τους οδόντας αυτού, και ξηραίνεται*». Εκεί ο Χριστός δίνει την απάντηση «*ω γενεά άπιστος, έως πότε προς υμάς έσομαι; έως πότε ανέξομαι υμών;*».

Δύσκολη η Μεταμόρφωση. Και γι' αυτόν που Μεταμορφώνει και γι' αυτόν που Μεταμορφώνεται. Ο λόγος; Χρειάζεται η Πίστη και κατανόηση της Αναστάσεως η αλλιώς η κατανόηση δια του βιώματος του «*τι εστι το εκ νεκρών αναστήναι*» (Μαρκ. 9,10).